

ERIKA JOHANSEN

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΤΟΥ
ΤΕΡΑΙΝΓΚ

Το δέκατο άλογο

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΓΚΛΥΝ, Η: Κέλσι Ράιλι Γκλυν, η έβδομη βασίλισσα του Τέρλινγκ. Γνωστή επίσης ως: Η Σημαδεμένη Βασίλισσα, θετή κόρη της Κάρλιν και του Μπαρθόλομου (Μπάρτι του Αγαθού) Γκλυν. Μητέρα: Βασίλισσα Ελίσα Ράιλι. Πατέρας: Άγνωστος. Δείτε τις εικασίες στο Προσάρτημα ΧΙ.

— Η Πρώτη Ιστορία του Τέρλινγκ, ΟΠΩΣ ΤΗΝ ΑΦΗΓΗΘΗΚΕ
Ο ΜΕΡΓΟΥΙΝΙΑΝ.

Η ΚΕΛΣΙ ΓΚΛΥΝ καθόταν ακίνητη και παρακολουθούσε τους στρατιώτες να πλησιάζουν το σπιτικό της. Οι άνδρες ίππευαν σε στρατιωτικό σχηματισμό, με ανιχνευτές σε κάθε γωνία, και ήταν ντυμένοι με την γκριζα στολή της βασιλικής φρουράς του Τέρλινγκ. Ανεμίζοντας, οι μανδύες των ιππέων αποκάλυπταν τα ακριβά όπλα τους: ξίφη και κοντά μαχαίρια, όλα καμωμένα από ατσάλι του Μορτμέσνι. Κάποιος από τους άνδρες έφερε έναν κεφαλοθραύστη· η Κέλσι διέκρινε τη μυτερή κεφαλή του, που εξέιχε από τη σέλα. Η αγέλαστη έκφραση των προσώπων τους καθώς οδηγούσαν τα άλογα προς την αγροικία μαρτυρούσε ένα πράγμα: δεν είχαν καμία διάθεση να βρίσκονται εκεί.

Η Κέλσι, καλυμμένη με την κουκούλα του μανδύα της, καθόταν στο διχαλωτό κλαδί ενός δέντρου καμιά δεκαριά μέτρα από την εξώθυρα. Ήταν ντυμένη στα βαθυπράσινα, από την κουκούλα ως τις κυπαρισσιές μπότες της. Ένα ζαφείρι κρεμόταν από μια ασημένια αλυσίδα στον λαιμό της. Το πετράδι είχε την ενοχλητική συνήθεια να μη μένει στιγμή μέσα από την μπλούζα της Κέλσι, κάτι μάλλον αντάξιο της περίπτωσης, αφού τούτη τη μέρα το ζαφείρι ήταν η πηγή όλων των προβλημάτων της.

Εννέα άνδρες, δέκα άλογα.

Οι στρατιώτες έφτασαν στο καθαρισμένο από φύλλα κομμάτι μπροστά από το αγρόκτημα και αφίππευσαν. Την ώρα που κατέβαζαν τις κουκούλες τους, η Κέλσι αντιλήφθηκε ότι δεν ήταν συνομήλικοί της. Οι άνδρες ήταν περίπου τριάντα-σαράντα ετών και η ταλαιπωρημένη έκφρασή τους φανέρωνε τις κακουχίες τους στο πεδίο της μάχης. Ο άνδρας που έφερε τον κεφαλοθράύστη μουρμούρισε κάτι και τα χέρια όλων κινήθηκαν προς τα ξίφη τους.

«Καλύτερα να τελειώνουμε γρήγορα». Ο άνδρας που μίλησε, ψηλός και αδύνατος, με αυταρχικό τόνο που μαρτυρούσε ότι ήταν ο αρχηγός του αγήματος, προχώρησε προς την εξώθυρα και τη χτύπησε τρεις φορές. Η πόρτα άνοιξε αμέσως, σάμπως ο Μπάρτι να περίμενε τόσην ώρα από τη μέσα πλευρά. Από την πλεονεκτική θέση όπου βρισκόταν, η Κέλσι μπορούσε να διακρίνει τις ρυτίδες στο στρογγυλό πρόσωπο του Μπάρτι και τα κατακόκκινα και πρησμένα μάτια του. Είχε στείλει από νωρίς την Κέλσι στο δάσος, καθώς δεν ήθελε να δει τη θλίψη του. Η Κέλσι είχε αρνηθεί, αλλά ο Μπάρτι δεν άκουγε λέξη από τις διαμαρτυρίες της και την έσπρωξε απαλά έξω από την αγραοικία λέγοντάς της: «Πήγαινε να αποχαιρετήσεις το δάσος, μικρή μου. Θα περάσει πολύς καιρός προτού σε αφήσουν να κυκλοφορείς ξανά ελεύθερη».

Η Κέλσι έφυγε και πέρασε ολόκληρο το πρωινό μέσα στο δάσος, σκαρφαλώνοντας πάνω από πεσμένους κορμούς και σταματώντας πού και πού για να αφουγκραστεί την ακινησία του, την απόλυτη ησυχία που φάνταζε πολύ παράξενη δεδομένης της ζωής που έκλεινε μέσα του. Έπιασε έναν λαγό στην παγίδα της, έτσι, για να έχει κάτι να κάνει, και μετά τον άφησε ελεύθερο· ο Μπάρτι και η Κάρλιν δεν είχαν ανάγκη το κρέας του και στην ίδια δεν άρεσε να σκοτώνει. Την ώρα που παρακολουθούσε τον λαγό να απομακρύνεται χοροπηδώντας και να χάνεται μέσα στο δάσος όπου είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος των παιδικών της χρόνων, η Κέλσι προσπάθησε ξανά να προσφέρει τη λέξη, που ακούστηκε ξένη στα αυτιά της. *Βασίλισσα*. Μια δυσοίωνη λέξη που προμήνυε ένα ζοφερό μέλλον.

«Χρόνια και ζαμάνια, Μπάρτι» είπε ο αρχηγός του αγήματος.

Ο Μπάρτι μουρμούρισε κάτι δυσνόητο.

«Ήρθαμε για το κορίτσι».

Ο Μπάρτι έγενεψε, έβαλε δυο δάχτυλα στο στόμα του και σφύριξε. Το σφύριγμα, οξύ και διαπεραστικό, έριξε την Κέλσι από το κλαδί όπου καθόταν, και αποκάλυψε τη θέση της. Η καρδιά της χτυπούσε σαν ταμπούρλο. Ήξερε να υπερασπίζεται τον εαυτό της με το μαχαίρι της απέναντι σε έναν επιτιθέμενο· ο Μπάρτι είχε φροντίσει γι' αυτό. Όμως οι βαριά οπλισμένοι στρατιώτες την τρόμαζαν. Ένωσε τα βλέμματα όλων να την αναμετρούν. Δεν έμοιαζε καθόλου με βασίλισσα και το ήξερε.

Ο αρχηγός τους, ένας άνδρας με σκληρή όψη και μια ουλή που διέτρεχε το πρόσωπό του ως το πιγούνι, υποκλίθηκε μπροστά της. «Υψηλοτάτη, είμαι ο Κάρολ, Αρχηγός της Φρουράς της Εκλιπούσης Βασίλισσας».

Οι υπόλοιποι άρχισαν να τον μιμηθούν. Ο στρατιώτης με τον κεφαλοθραύστη υποκλίθηκε ελάχιστα, λυγίζοντας ελαφρώς το πιγούνι του.

«Πρέπει να δούμε το σημάδι» μουρμούρισε κάποιος από τους στρατιώτες, ένας άνδρας με κοκκινωπή γενειάδα, που κάλυπτε σχεδόν ολόκληρο το πρόσωπό του. «Και το πετράδι».

«Θαρρείς πως θέλω να εξαπατήσω το βασίλειο;» ρώτησε θυμωμένος ο Μπάρτι.

«Δεν μοιάζει καθόλου στη μητέρα της» του απάντησε ξερά ο άνδρας με την κόκκινη γενειάδα.

Η Κέλσι κοκκίνισε. Σύμφωνα με την Κάρλιν, η Ελίσα ήταν μια χαρακτηριστική καλλονή του Τέρλινγκ, ψηλή, ξανθιά και λυγερή. Και η Κέλσι ήταν ψηλή, όμως τα χρώματά της ήταν σκούρα και το πρόσωπό της κοινότοπο. Το κορμί της δεν ήταν καν αγαλματένιο· παρότι γυμναζόταν αρκετά, η όρεξή της ήταν μεγάλη.

«Έχει το βλέμμα των Ράιλι» παρατήρησε ένας φρουρός.

«Θα προτιμούσα να δω το πετράδι και την ουλή» απάντησε ο αρχηγός και ο κοκκινογένης έγενεψε συμφωνώντας.

«Δείξ' τα, Κελ».

Η Κέλσι τράβηξε το μενταγιόν με το ζαφείρι και το κράτησε

απέναντι στον ήλιο. Το μενταγιόν κρεμόταν στον λαιμό της από τότε που θυμόταν τον εαυτό της, όμως εκείνη τη στιγμή το μόνο που ήθελε εκείνη ήταν να σπάσει την αλυσίδα και να το πετάξει στα πόδια των φρουρών. Όμως ο Μπάρτι και η Κάρλιν τής είχαν εξηγήσει ότι δεν θα της επέτρεπαν ποτέ να το κάνει αυτό. Ήταν η διάδοχος του θρόνου του Τέρλινγκ και σήμερα έκλεινε τα δεκαεννιά, ηλικία κατά την οποία στέφονταν όλοι οι μονάρχες του Τέρλινγκ, ένα έθιμο που κρατούσε από την εποχή του Τζόναθαν Τερ. Η Βασιλική Φρουρά θα τη μετέφερε σηκωτή αν χρειαζόταν, θα διέταζε να την ντύσουν στα βελούδα και θα την τοποθετούσε στον θρόνο, όπου θα καθόταν μέχρι να τη δολοφονήσει κάποιος.

Ο αρχηγός έδειξε με ένα νεύμα το πετράδι και η Κέλσι, τραβώντας το αριστερό μανίκι της, γύμνωσε το μπράτσο της και φάνερωσε μια ουλή σε σχήμα λεπίδας, που κάλυπτε όλη την περιοχή από τον καρπό ως τον δικέφαλό της. Στη θέα της, ένας-δυο άνδρες αναστέναξαν από ανακούφιση και χαλάρωσαν τις λαβές γύρω από τα ξίφη τους για πρώτη φορά από τη στιγμή που είχαν φτάσει στην αγροικία.

«Αυτό είναι» ανακοίνωσε τραχιά ο Κάρολ. «Φεύγουμε».

«Μια στιγμή». Η Κάρλιν βγήκε στην εξώθυρα σπρώχνοντας απαλά τον Μπάρτι για να παραμερίσει. Το έκανε με τους καρπούς της και όχι με τα δάχτυλά της· μάλλον η αρθρίτιδα την ταλαιπωρούσε πολύ αυτή τη μέρα. Η εμφάνισή της ήταν άψογη, όπως πάντα, και τα λευκά μαλλιά της μαζεμένα και στερεωμένα με φουρκέτες στον αυχένα της. Η Κέλσι παρατήρησε έκπληκτη ότι και τα δικά της μάτια ήταν κόκκινα. Η Κάρλιν δεν έκλαιγε εύκολα· σπάνια αποκάλυπτε τα συναισθήματά της.

Αρκετοί από τους φρουρούς όρθωσαν το ανάστημά τους με την εμφάνιση της Κάρλιν. Ένας-δυο μάλιστα, ανάμεσά τους και ο φρουρός με τον κεφαλοθραύστη, έκαναν ένα βήμα πίσω. Η Κέλσι πάντοτε πίστευε ότι η Κάρλιν είχε ηγεμονική εμφάνιση, αλλά το θέαμα των σπαθοφόρων που υποχωρούσαν μπροστά σε μια ηλικιωμένη την εξέπληξε.

Δόξα τω Θεώ, δεν είμαι η μόνη.

«Αποδείξτε μας ποιοι είστε» απαίτησε να μάθει η Κάρλιν. «Πώς ξέρουμε ότι όντως έρχεστε από το παλάτι;»

«Ποιοι άλλοι θα ήξεραν πού να τη βρουν;» της απάντησε ο Κάρολ.

«Οι δολοφόνοι».

Οι περισσότεροι στρατιώτες γέλασαν χωρίς καμία διακριτικότητα. Ωστόσο, εκείνος με τον κεφαλοθραύστη προχώρησε μερικά βήματα προς το μέρος της ψαχουλεύοντας μέσα στον μανδύα του.

Η Κάρλιν τον κοίταξε. «Σε ξέρω εσένα».

«Έχω μαζί μου τις εντολές της βασίλισσας» της είπε βγάζοντας έναν ογκώδη φάκελο, κιτρινισμένο από τα χρόνια. «Για την περίπτωση που δεν θα με θυμόσουν».

«Αμφιβάλλω αν είναι πολλοί αυτοί που μπορούν να σε ξεχάσουν, Λάζαρε» του απάντησε η Κάρλιν με τόνο δυσaréσκειας στη φωνή της. Ξετύλιξε γρήγορα το χαρτί, μολονότι τα ταλαιπωρημένα από την αρθρίτιδα δάχτυλά της μάλλον την πέθαιναν, και σάρωσε με το βλέμμα της το περιεχόμενο. Η Κέλσι κοίταξε εντυπωσιασμένη την επιστολή. Η μητέρα της είχε πεθάνει πριν από πολλά χρόνια, όμως αυτό ήταν κάτι που είχε γράψει, που είχε αγγίξει εκείνη.

Η Κάρλιν φάνηκε ικανοποιημένη. Επέστρεψε την επιστολή στον φρουρό. «Η Κέλσι πρέπει να μαζέψει τα πράγματά της».

«Δεν έχουμε παρά λίγα λεπτά στη διάθεσή μας, Υψηλοτάτη. Πρέπει να φύγουμε». Ο Κάρολ απευθύνθηκε στην Κέλσι αυτή τη φορά, συνοδεύοντας τα λόγια του με μια υπόκλιση, κάτι που την έκανε να αντιληφθεί ότι είχε θέσει την Κάρλιν εκτός της διαδικασίας. Και η Κάρλιν παρατήρησε την αλλαγή, όμως το πρόσωπό της παρέμεινε ανέκφραστο σαν πέτρα. Η Κέλσι είχε ευχηθεί πολλές φορές να μπορούσε να θυμώνει η Κάρλιν, αντί να αποτραβιέται σε εκείνο το εσωτερικό, σιωπηλό σημείο του εαυτού της, το τόσο ψυχρό και απόμακρο. Οι σιωπές της Κάρλιν ήταν τρομακτικές.

Η Κέλσι προσπέρασε τα άλογα και μπήκε στην αγροικία. Τα ρούχα της είχαν ήδη τοποθετηθεί στα σακίδια που θα κρεμού-

σε από τη σέλα του αλόγου της, όμως η ίδια δεν έκανε καμία κίνηση για να τα πλησιάσει. Αντίθετα, κινήθηκε προς τη βιβλιοθήκη της Κάρλιν. Οι τοίχοι καλύπτονταν από βιβλία. Ο Μπάρτι είχε κατασκευάσει τα ράφια με τα ίδια του τα χέρια από ξύλα του Τέρλινγκ και τα είχε χαρίσει στην Κάρλιν στα τέταρτα Χριστούγεννα της Κέλσι. Παρότι οι αναμνήσεις της από εκείνη την εποχή ήταν αμυδρές, η συγκεκριμένη μέρα παρέμενε ζωντανή στη μνήμη της Κέλσι: είχε βοηθήσει την Κάρλιν να τοποθετήσει τα βιβλία στα ράφια, ενώ έβαλε τα κλάματα όταν η Κάρλιν δεν την είχε αφήσει να τα οργανώσει κατά χρώμα. Αν και είχαν περάσει πολλά χρόνια από τότε, η Κέλσι αγαπούσε τα βιβλία και της άρεσε να τα βλέπει τοποθετημένα δίπλα-δίπλα, κάθε τόμο στη δική του θέση.

Η βιβλιοθήκη, όμως, είχε υπάρξει και σχολείο, συχνά διόλου ευχάριστο. Στοιχειώδη μαθηματικά, γραμματική του Τερ, γεωγραφία και αργότερα οι γλώσσες των όμορων χωρών, με την παράξενη προφορά που στην αρχή ήταν δύσκολη και αργότερα γινόταν πιο εύκολη και πιο γρήγορη, ώσπου η Κέλσι και η Κάρλιν κατάφεραν να μεταπηδούν με ευκολία από τη μία γλώσσα στην άλλη, αλλάζοντας από τα μορτιανικά στα καντάρ και μετά ξανά στην απλή και λιγότερο πομπώδη γλώσσα του Τέρλινγκ χωρίς να χάνουν ούτε μία συλλαβή. Όμως το βασικότερο μάθημα ήταν η ιστορία, η ιστορία της ανθρωπότητας, που έφτανε μέχρι πριν το Πέρασμα. Η Κάρλιν συνήθιζε να λέει ότι η ιστορία είναι τα πάντα, γιατί είναι στη φύση των ανθρώπων να επαναλαμβάνουν συνεχώς τα ίδια λάθη. Όταν το έλεγε αυτό, το βλέμμα της παρέμενε καρφωμένο στην Κέλσι και τα λευκά της φρύδια έσμιγαν, έτοιμα για την αποδοκιμασία. Η Κάρλιν ήταν δίκαιη αλλά και αυστηρή. Όταν η Κέλσι κατάφερνε να ολοκληρώσει όλη τη μελέτη της πριν από το δείπνο, η επιβράβευσή της ήταν να διαλέξει ένα βιβλίο από τη βιβλιοθήκη και να μείνει ξύπνια μέχρι να το τελειώσει. Η Κέλσι λάτρευε τις ιστορίες, τις ιστορίες πραγμάτων που δεν υπήρξαν ποτέ, τις ιστορίες που την ταξίδευαν μακριά από τον αμετάβλητο κόσμο της αγροικίας. Μια φορά έμεινε ξύπνια ως την αυγή δια-

βάζοντας ένα ιδιαίτερα μεγάλο μυθιστόρημα, και την επομένη τής επέτρεψαν να μην κάνει καμία δουλειά και να κοιμηθεί κατά το μεγαλύτερο τμήμα της μέρας. Μα υπήρχαν και μήνες που η Κέλσι κουραζόταν από τα διαρκή μαθήματα και απλώς έκλεινε το μυαλό της. Τότε όμως έχανε τις ιστορίες, τη βιβλιοθήκη, και το μόνο που της απέμενε ήταν οι δουλειές του σπιτιού, η μοναξιά και η γρανιτένια αποδοκιμασία που έβλεπε αποτυπωμένη στο πρόσωπο της Κάρλιν. Κάποια στιγμή, βέβαια, η Κέλσι επέστρεφε στα μαθήματα της.

Ο Μπάρτι έκλεισε την πόρτα και πλησίασε την Κέλσι σέρνοντας τα βήματά του. Κάποτε, πριν από χρόνια που φάνταζαν ότι ανήκαν σε μια άλλη ζωή, ήταν μέλος της Βασιλικής Φρουράς, ώσπου ένα χτύπημα από ξίφος στο πίσω μέρος του γονάτου του τον άφησε χωλό. Έσφιξε στιβαρά τον ώμο της. «Δεν πρέπει να καθυστερήσεις, Κελ».

Η Κέλσι στράφηκε και είδε την Κάρλιν να κοιτάζει από το παράθυρο. Έξω από την αγροικία, οι στρατιώτες κινούνταν ανήσυχοι ρίχνοντας γρήγορα βλέμματα ολόγυρα στο δάσος.

Είναι συνηθισμένοι σε κλειστούς χώρους, σκέφτηκε η Κέλσι και οι ανοιχτοί χώροι τούς αναστατώνουν. Οι επιπτώσεις αυτού, η ζωή που την περίμενε στο παλάτι, την έπνιξαν, πάνω που νόμιζε πως τα δάκρυά της είχαν πια στερέψει.

«Οι καιροί είναι επικίνδυνοι πλέον, Κέλσι» είπε η Κάρλιν στο παράθυρο με απόμακρη φωνή. «Να προσέχεις τον Αντιβασιλέα, παρότι είναι θεός σου. Πάντοτε ήθελε τον θρόνο για τον εαυτό του, από τότε που ήταν στην κοιλιά της μάνας του. Όμως η Φρουρά της μητέρας σου αποτελείται από καλούς ανθρώπους, που είναι βέβαιο ότι θα σε φροντίσουν».

«Με αντιπαθούν, Κάρλιν» ξέσπασε η Κέλσι. «Μου είχες πει ότι θα θεωρούσαν τιμή τους να με συνοδεύσουν, όμως αυτοί δεν θέλουν καν να βρίσκονται εδώ».

Η Κάρλιν και ο Μπάρτι αντάλλαξαν ένα βλέμμα μέσα στο οποίο η Κέλσι διέκρινε τα φαντάσματα πολλών παλιών καβγάδων μεταξύ τους. Ο γάμος τους ήταν περίεργος. Η Κάρλιν ήταν περί-

που δέκα χρόνια μεγαλύτερη από τον Μπάρτι, κόντευε πια τα εβδομήντα. Δεν χρειαζόταν ιδιαίτερη φαντασία για να αντιληφθεί κάποιος ότι κάποτε υπήρξε καλλονή, πλέον όμως η ομορφιά της είχε μεταμορφωθεί σε αυστηρότητα. Ο Μπάρτι δεν ήταν όμορφος, ήταν πιο κοντός από την Κάρλιν και σίγουρα πιο στρογγυλεμένος, αλλά είχε καλοσυνάτο πρόσωπο και δύο χαμογελαστά μάτια κάτω από τα γκρίζα μαλλιά του. Ο Μπάρτι δεν έδινε καμία σημασία στα βιβλία και συχνά η Κέλσι αναρωτιόταν τι έβρισκαν να συζητήσουν με την Κάρλιν όταν εκείνη δεν ήταν παρούσα. Ίσως τίποτα. Ίσως η Κάρλιν να ήταν το μοναδικό κοινό ενδιαφέρον που τους κρατούσε μαζί. Μα αν ήταν έτσι, τι θα απογίνονταν τώρα;

Επιτέλους, ακούστηκε η απάντηση της Κάρλιν. «Ορκιστήκαμε στη μητέρα σου να μη σου μιλήσουμε ποτέ για τις αποτυχίες της, Κέλσι, και κρατήσαμε την υπόσχεσή μας. Όμως τίποτα στο παλάτι δεν είναι όπως το φαντάζεσαι. Ο Μπάρτι και εγώ σου δώσαμε καλά εφόδια. Αυτό ήταν το καθήκον μας. Μα σαν καθίσεις στον θρόνο, θα πρέπει να λάβεις τις δικές σου δύσκολες αποφάσεις».

Ο Μπάρτι ρουθούνησε αποδοκιμαστικά και προχώρησε κουτσαίνοντας για να πάρει τα σακίδια της Κέλσι. Η Κάρλιν τού έριξε μια σκυθρωπή ματιά, την οποία εκείνος αγνόησε, και έτσι η γυναίκα στράφηκε προς την Κέλσι συνοφρυωμένη. Η Κέλσι χαμήλωσε το βλέμμα της, νιώθοντας το στομάχι της να σφίγγεται. Κάποτε, πριν από πολλά χρόνια, βρίσκονταν στο δάσος και μάθαιναν τη χρήση των κόκκινων βρύων, όταν ο Μπάρτι, από το πουθενά, της είπε: «Αν ήταν στο χέρι μου, Κελ, θα καταπατούσα τον καταραμένο όρκο μου και θα σου έλεγα όλα όσα θες να μάθεις».

«Γιατί δεν είναι στο χέρι σου;»

Ο Μπάρτι είχε κοιτάξει απελπισμένος τα βρύα που κρατούσε στα χέρια του και η Κέλσι κατάλαβε. Ο Μπάρτι δεν είχε καμία δικαιοδοσία για όσα συνέβαιναν στο σπίτι. Αρχηγός ήταν η Κάρλιν. Η Κάρλιν ήταν πιο έξυπνη. Η Κάρλιν ήταν άρτια σωματικά. Ο Μπάρτι ερχόταν δεύτερος. Η Κάρλιν δεν ήταν κακιά, όμως η Κέλσι είχε νιώσει αρκετές φορές την ισχυρή θέληση της γυναίκας και είχε αντιληφθεί την πικρία του Μπάρτι, την είχε νιώσει σαν

να ήταν δική της. Όμως, σε αυτό το θέμα, τον πρώτο λόγο είχε η ισχυρή θέληση της Κάρλιν. Υπήρχαν μεγάλα κενά στις ιστορικές γνώσεις της Κέλσι, όπως και πληροφορίες σχετικά με τη βασιλεία της μητέρας της που απλώς δεν τις γνώριζε. Την είχαν κρατήσει μακριά από το χωριό και τις απαντήσεις που θα μπορούσε να είχε λάβει από εκεί. Τα παιδικά της χρόνια τα είχε περάσει σαν εξόριστη. Αρκετά βράδια όμως άκουγε τον Μπάρτι και την Κάρλιν να συζητούν, όταν νόμιζαν ότι εκείνη κοιμόταν, και πλέον είχε καταλάβει έστω ένα μέρος του μυστηρίου. Εδώ και χρόνια, η φρουρά του Αντιβασιλέα ταξίδευε σε κάθε γωνιά της χώρας αναζητώντας ένα παιδί με ένα μενταγιόν και μια ουλή. Αναζητώντας την Κέλσι.

«Έβαλα ένα δώρο στα σακιδιά σου» συνέχισε η Κάρλιν, επαναφέροντάς τη στην πραγματικότητα.

«Τι δώρο;»

«Ένα δώρο το οποίο θα ανακαλύψεις όταν θα έχεις φύγει από εδώ».

Για μια στιγμή, η Κέλσι ένιωσε τον θυμό της να την κατακλύζει· η Κάρλιν είχε συνεχώς μυστικά! Αμέσως, όμως, ένιωσε ντροπή. Ο Μπάρτι και η Κάρλιν θρηνούσαν... όχι μόνο για την Κέλσι, αλλά και για το σπιτικό τους. Ακόμα και τώρα, οι ανιχνευτές του Αντιβασιλέα μάλλον αναζητούσαν τη Βασιλική Φρουρά σε ολόκληρο το Τέρλινγκ. Ο Μπάρτι και η Κάρλιν δεν θα μπορούσαν να συνεχίσουν να μένουν εδώ. Λίγο μετά την αναχώρηση της Κέλσι, θα έφευγαν για το Πεταλούμα, ένα χωριό στον Νότο, κοντά στα σύνορα με το Καντάρ, όπου είχε μεγαλώσει ο Μπάρτι. Ο Μπάρτι θα ένιωσε χαμένος χωρίς το δάσος του, αλλά εκεί υπήρχαν άλλα δάση για να γνωρίσει. Η Κάρλιν θα έκανε τη μεγαλύτερη θυσία: τη βιβλιοθήκη της. Τα βιβλία της αποτελούσαν το πόνημα μιας ολόκληρης ζωής, ήταν αντικείμενα που είχαν διασωθεί και συλλεχθεί από τους αποίκους από την εποχή του Περάσματος και είχαν διατηρηθεί ανά τους αιώνες. Δεν μπορούσε να τα πάρει μαζί της, αφού η άμαξα εντοπίζεται πολύ εύκολα. Όλα αυτά τα βιβλία επρόκειτο να χαθούν. Η Κέλσι πήρε το σακιδίο της και το

πέρασε στους ώμους της χωρίς να πάρει τα μάτια της από το παράθυρο και το δέκατο αλγο. «Είναι πολλά αυτά που δεν γνωρίζω».

«Ξέρεις αυτά που πρέπει να ξέρεις» απάντησε ο Μπάρτι. «Έχεις το μαχαίρι σου;»

«Ναι».

«Να το έχεις πάντα μαζί σου. Και να προσέχεις τι τρως και από πού προέρχεται».

Η Κέλσι τον αγκάλιασε. Παρά τον κηδεμόνα που φορούσε, το σώμα του Μπάρτι έτρεμε από την κούραση και η Κέλσι συνειδητοποίησε άξαφνα πόσο κουρασμένος ήταν, πόση ενέργεια είχε καταναλώσει για την εκπαίδευσή της, ενέργεια που του ήταν απαραίτητη για τα γεράματά του. Τα χοντρά μπράτσα του σφίχτηκαν στιγμιαία γύρω της και μετά ο Μπάρτι τραβήχτηκε. Τα γαλανά μάτια του την κοίταξαν αυστηρά. «Δεν έχεις σκοτώσει κανέναν, Κελ, κι αυτό είναι καλό, αλλά από σήμερα είσαι κυνηγημένη, το καταλαβαίνεις αυτό; Πλέον θα πρέπει να συμπεριφέρεσαι ως κυνηγημένη».

Η Κέλσι περίμενε πως η Κάρλιν θα αντιδρούσε στα λόγια του Μπάρτι. Η Κάρλιν που πάντα έλεγε ότι η βία είναι για τους ανόητους. Εκείνη, ωστόσο, συμφώνησε με ένα νεύμα. «Κέλσι, σε ανέθρεψα για να γίνεις μια σκεπτόμενη βασίλισσα, και αυτό θα γίνεις. Όμως διανύεις μια εποχή όπου η επιβίωση πρέπει να στήνει πλεκτάνες ενάντια στους πάντες. Αυτοί οι άνδρες έχουν επωμιστεί την ευθύνη να φτάσεις ασφαλής στο παλάτι. Όταν θα είσαι πλέον εκεί, τα μαθήματα του Μπάρτι μπορεί να αποδειχθούν πιο χρήσιμα από τα δικά μου».

Απομακρύνθηκε από το παράθυρο και ακούμπησε απαλά την Κέλσι στην πλάτη, κίνηση που την έκανε να αναπηδήσει. Σπάνια η Κάρλιν άγγιζε κάποιον. Η μεγαλύτερη έκφραση τρυφερότητας εκ μέρους της ήταν ένα φιλικό χτύπημα στην πλάτη, και αυτό συνέβαινε τόσο συχνά όσο συχνά βρέχει στην έρημο. «Μην αφήσεις, όμως, την εξάρτησή σου από τα όπλα να θολώσει την κρίση σου. Ήσουν πάντα πολύ έξυπνη, οπότε φρόντισε να μη χάσεις

αυτή σου την εξυπνάδα. Είναι πολύ εύκολο να συμβεί όταν πιάνεις το σπαθί».

Μια γροθιά χτύπησε την εξώθυρα.

«Υψηλοτάτη;» φώναξε ο Κάρολ. «Σουρουπώνει».

Ο Μπάρτι και η Κάρλιν έκαναν ένα βήμα προς τα πίσω και ο Μπάρτι πήρε την τελευταία αποσκευή της Κέλσι. Άξαφνα, και οι δύο της φάνηκαν τρομερά γερασμένοι. Η Κέλσι δεν ήθελε να αφήσει εκεί τους ανθρώπους που την είχαν μεγαλώσει και της είχαν μάθει όλα όσα ήξερε. Η παράλογη πλευρά του μυαλού της την πρόσταξε να παρατήρει τα σακίδιά της και να εξαφανιστεί από την πίσω πόρτα του σπιτιού, όμως αυτή η ζωηρή και δελεαστική φαντασίωση δεν κράτησε πάνω από ένα-δυο δευτερόλεπτα και ξεθώριασε πριν καλά-καλά το σκεφτεί.

«Πότε θα είναι ασφαλές να σας στείλω μήνυμα;» ρώτησε. «Πότε θα μπορέσετε να πάψετε να κρύβεστε;»

Ο Μπάρτι και η Κάρλιν αντάλλαξαν ένα βλέμμα τόσο σύντομο, ώστε γέμισε υποψίες την Κέλσι. Ο Μπάρτι της είπε: «Όχι για αρκετό καιρό ακόμα, Κελ. Βλέπεις...»

«Θα έχεις σημαντικότερα πράγματα στο μυαλό σου» τον διέκοψε απότομα η Κάρλιν. «Σκέψου τον λαό σου και πώς μπορείς να διορθώσεις τα πράγματα στο βασίλειό σου. Μπορεί να περάσει πολύς καιρός προτού μας ξαναδείς».

«Κάρλιν...»

«Πρέπει να φύγεις».

Οι στρατιώτες είχαν ανέβει στα άλογά τους. Μόλις η Κέλσι βγήκε από την αγκοικία, τα βλέμματα όλων έπεσαν πάνω της, αν και ένας-δυο την κοίταξαν με προφανή περιφρόνηση. Ο στρατιώτης με τον κεφαλοθραύστη, ο Λάζαρος, δεν την κοίταξε καν· το βλέμμα του ήταν στραμμένο κάπου μακριά. Η Κέλσι φόρτωσε τα σακίδιά της στο άλογό της, μια κοκκινόστικτη φοράδα που φαινόταν κάπως πιο ήρεμη από τον επιβήτορα του Μπάρτι.

«Να υποθέσω ότι γνωρίζετε ιππασία, Υψηλοτάτη;» τη ρώτησε ο στρατιώτης που κρατούσε τα χαλινάρια. Ο τρόπος που άρθρωσε τη λέξη *υψηλοτάτη* την έκανε να ακούγεται σαν μολυσματική

ασθένεια. Η Κέλσι άρπαξε τα χαλινάρια από τα χέρια του. «Γνωρίζω ιππασία».

Άλλαξε τα γνία στα χέρια της την ώρα που φορούσε τον πράσινο χειμωνιάτικο μανδύα της και τον κούμπωνε για να κλείσει, και μετά ανέβηκε στο άλογό της. Χαμήλωσε το βλέμμα της και κοίταξε τον Μπάρτι προσπαθώντας να υπερνικήσει το απαίσιο προαίσθημα του αμετάκλητου. Είχε γεράσει πριν την ώρα του, αλλά αυτό δεν σήμαινε ότι δεν μπορούσε να ζήσει μερικά χρόνια ακόμα. Και, συχνά, τα προαισθήματα δεν βγαίνουν αληθινά. Σύμφωνα με τον Μπάρτι, ο μάντης της βασίλισσας του Μορτ είχε προβλέψει ότι η Κέλσι δεν θα ζούσε ως τα 19α γενέθλιά της, κι όμως ζούσε και θα βασίλευε!

Χάρισε στον Μπάρτι ένα χαμόγελο που ήλπιζε πως εκείνος θα θεωρούσε γενναίο. «Θα σου στείλω σύντομα μήνυμα».

Της απάντησε με ένα νεύμα και ένα φωτεινό αλλά βεβιασμένο χαμόγελο. Η Κάρλιν είχε χλωμιάσει πολύ και η Κέλσι φοβήθηκε πως επρόκειτο να λιποθυμήσει από στιγμή σε στιγμή. Μα εκείνη δεν λιποθύμησε παρά έκανε ένα βήμα μπροστά και της άπλωσε το χέρι. Αυτή η χειρονομία ήταν τόσο απρόσμενη, ώστε η Κέλσι έμεινε για μια στιγμή να χαζεύει το απλωμένο χέρι χωρίς να συνειδητοποιεί ότι έπρεπε να το πιάσει. Όλα αυτά τα χρόνια που ζούσαν μαζί στο αγροτόσπιτο, η Κάρλιν ποτέ δεν της είχε κρατήσει το χέρι.

«Με τον καιρό, θα καταλάβεις» της είπε η Κάρλιν σφίγγοντας δυνατά το χέρι της. «Θα καταλάβεις γιατί όλα αυτά ήταν τόσο απαραίτητα. Να προσέχεις το παρελθόν, Κέλσι. Να το διαχειρίζεσαι σωστά».

Ακόμα και τώρα, η Κάρλιν δεν μιλούσε ανοιχτά. Η Κέλσι πάντοτε ήξερε ότι η ίδια δεν ήταν το παιδί που θα επέλεγε η Κάρλιν να εκπαιδεύσει, ότι είχε απογοητεύσει τη γυναίκα με τον ατίθασο χαρακτήρα της και τη χαλαρή δέσμευσή της απέναντι στην τεράστια ευθύνη που βάραινε τους ώμους της. Η Κέλσι μάζεψε το χέρι της, κοίταξε τον Μπάρτι και ένιωσε τον εκνευρισμό της να χάνεται. Ο άνδρας έκλαιγε απροκάλυπτα, με τα δάκρυα να σχη-

ματίζουν αυλάκια στα μάγουλά του. Η Κέλσι ένωσε και τα δικά της μάτια να βουρκώνουν, αλλά έσφιξε τα χαλινάρια και έστρεψε το άλογό της προς τον Κάρολ. «Μπορούμε να φύγουμε τώρα».

«Στις διαταγές σας, Αρχόντισσά μου».

Χτύπησε τα χαλινάρια και πήρε τον δρόμο της επιστροφής. «Όλοι σας σε σχηματισμό γύρω από τη βασίλισσα» διέταξε. «Θα συνεχίσουμε ως το σούρουπο».

Βασίλισσα. Να τη πάλι αυτή η λέξη. Η Κέλσι προσπάθησε να φανταστεί τον εαυτό της ως βασίλισσα, αλλά δεν τα κατάφερε. Ρύθμισε τον βηματισμό του αλόγου της σύμφωνα με αυτόν των στρατιωτών και προχώρησε χωρίς να κοιτάξει πίσω της. Μόνο μία φορά έστρεψε το βλέμμα της προς τα πίσω, την ώρα που έστριβαν, και είδε τον Μπάρτι και την Κάρλιν να στέκονται ακόμα στο κατώφλι της αγροικίας και να τη βλέπουν να χάνεται, σαν ζευγάρι ξυλοκόπων από κάποιο παλιό, ξεχασμένο παραμύθι. Σύντομα, το άγλημα χάθηκε μέσα στα δέντρα.

Η φοράδα της Κέλσι αποδείχθηκε πολύ σταθερή, αφού ακολουθούσε με σίγουρο βήμα το τραχύ μονοπάτι. Ο επιβήτορας του Μπάρτι είχε μονίμως πρόβλημα στο δάσος· ο Μπάρτι έλεγε ότι το άλογό του ήταν ένας αριστοκράτης και πως οτιδήποτε λιγότερο από μια ανοιχτή και ομοιόμορφη ισάδα ήταν απλώς πολύ λίγο για εκείνον. Ακόμα όμως και με τον επιβήτορα, η Κέλσι δεν είχε απομακρυνθεί ποτέ παραπάνω από μερικά χιλιόμετρα από την αγροικία. Τέτοιες ήταν οι εντολές της Κάρλιν. Όποτε η Κέλσι μιλούσε με λαχτάρα για όλα αυτά που ήξερε ότι υπάρχουν στον κόσμο, η Κάρλιν τής υπενθύμιζε πόσο αναγκαίο ήταν να παραμείνει κρυμμένη και πόσο σημαντικό ήταν το βασιλικό αξίωμα που είχε κληρονομήσει. Η Κάρλιν δεν έδειχνε καμία υπομονή απέναντι στον φόβο της αποτυχίας που διακατείχε την Κέλσι. Δεν ήθελε να ακούει για αμφιβολίες. Η δουλειά της Κέλσι ήταν να μάθει, να ζει ικανοποιημένη μακριά από τα υπόλοιπα παιδιά, από τους ανθρώπους, μακριά από τον απέραντο κόσμο.

Μια μέρα, όταν η Κέλσι ήταν δεκατριών ετών, είχε πάρει τον επιβήτορα του Μπάρτι και είχε χαθεί σε άγνωστα δάση. Δεν ανα-

γνώρισε τα δέντρα και τα δύο ρυάκια που προσπέρασε. Κατέληξε να κάνει κύκλους, και πάνω που ήταν έτοιμη να τα παρατήρει και να βάλει τα κλάματα, κοίταξε προς τον ουρανό και είδε καπνό να βγαίνει από μια καμινάδα καμιά εκατοστή μέτρα μακριά.

Προχώρησε ως εκεί και συνάντησε μια αγροικία πιο φτωχή από του Μπάρτι και της Κάρλιν, φτιαγμένη εξ ολοκλήρου από ξύλο αντί για πέτρα. Μπροστά από το σπίτι, δυο αγόρια, λίγα χρόνια μικρότερα από την Κέλσι, έπαιζαν ένα παιχνίδι με φανταστικά σπαθιά. Στάθηκε αρκετή ώρα και τα παρατηρούσε, νιώθοντας κάτι που δεν είχε αισθανθεί ξανά: ένα διαφορετικό μεγάλωμα από το δικό της. Μέχρι τότε, πίστευε ότι όλα τα παιδιά μεγάλωναν όπως η ίδια. Τα ρούχα τους ήταν κουρελιασμένα, αλλά και τα δύο αγόρια φορούσαν άνετα πουκάμισα με κοντά μανίκια που σταματούσαν στο ύψος των δικέφαλων τους. Στην Κέλσι επιτρεπόταν να φοράει μόνο μπλούζες με ψηλό λαιμό και στενά, μακριά μανίκια, ώστε κανείς να μη δει ποτέ το σημάδι στο μπράτσο της και το μενταγιόν που δεν επιτρεπόταν να βγάλει ποτέ. Άκουσε τα παιδιά να κουβεντιάζουν και αντιλήφθηκε ότι κάθε άλλο παρά σωστά μιλούσαν τη γλώσσα του Τερ, ότι κανείς δεν τα βασάνιζε κάθε πρωί με μαθήματα γραμματικής. Ήταν σχεδόν απόγευμα, όμως τα αγόρια δεν ήταν στο σχολείο.

«Έμετ, εσύ Μορτ. Εγώ Τερ» φώναξε περήφανα το μεγαλύτερο αγόρι.

«Όχι Μορτ εγώ! Δεν θέλω!» αντιγύρισε φωνάζοντας το μικρότερο. «Η μαμά είπε ότι μια μέρα να με κάνεις κι εμένα Τερ!»

«Καλά, γίνε Τερ, κι εγώ θα κάνω μαγεία!»

Αφού τους παρατήρησε αρκετή ώρα, η Κέλσι κατάλαβε τι ήταν αυτό που της είχε τραβήξει την προσοχή: είχαν ο ένας τον άλλο. Μπορεί να στεκόταν μόνο καμιά πενηνταριά μέτρα μακριά τους, όμως η συντροφικότητα ανάμεσα στα δύο παιδιά την έκανε να νιώθει σαν να τα παρατηρούσε από τη Σελήνη. Η απόσταση μεταξύ τους μεγάλωσε όταν η μητέρα, μια παχουλή γυναίκα, χωρίς ίχνος από την ευθυτενή χάρη της Κάρλιν, βγήκε να τα φωνάξει για το δείπνο.

«Ε, παιδιά! Μάρτιν, έλα να πλυθείς!»

«Όχι!» απάντησε το μικρότερο. «Δεν τελειώσαμε!»

Η μητέρα πήρε ένα ξύλο από έναν σωρό λίγο παραπέρα και μπήκε ανάμεσά τους, μονομαχώντας μαζί τους μέχρι που τα παιδιά άρχισαν να γελούν και να τσιρίζουν. Στο τέλος, τα σήκωσε, τα αγκάλιασε και τα οδήγησε μέσα στο σπίτι χωρίς να τα αφήσει στιγμή από την αγκαλιά της. Το φως άρχιζε να λιγοστεύει και, μολονότι η Κέλσι ήξερε ότι είχε έρθει η ώρα να γυρίσει στο δικό της σπίτι, δεν μπορούσε να ξεκολλήσει από εκεί. Η Κάρλιν δεν έδειχνε την παραμικρή τρυφερότητα, ούτε καν στον Μπάρτι, και το περισσότερο στο οποίο μπορούσε ποτέ να ελπίζει η Κέλσι ήταν ένα χαμόγελο. Ναι, ήταν η διάδοχος του θρόνου και η Κάρλιν είχε φροντίσει πολλές φορές να της τονίσει πόσο μεγάλη και σημαντική τιμή ήταν αυτό. Όμως, καθ' όλη τη μακρά διαδρομή προς το σπίτι, η Κέλσι δεν μπορούσε να πάψει να σκέφτεται πόσο περισσότερα είχαν αυτά τα δύο παιδιά από την ίδια. Όταν επιτέλους έφτασε στο σπίτι, είχε περάσει η ώρα του βραδινού. Ο Μπάρτι και η Κάρλιν είχαν τρελαθεί από την ανησυχία. Ο Μπάρτι τη μάλωσε, αλλά πίσω από την αυστηρότητά του η Κέλσι διέκρινε την ανακούφισή του όταν την αγκάλιασε και την έστειλε στο δωμάτιό της. Η Κάρλιν μετά βίας της έριξε μια ματιά προτού της ανακοινώσει ότι θα της αφαιρούσε το προνόμιο της βιβλιοθήκης για ολόκληρη την εβδομάδα, και εκείνη τη νύχτα η Κέλσι ξάπλωσε στο κρεβάτι της μαρμαρωμένη, συνειδητοποιώντας πόσο απόλυτα και φρικτά την είχαν κοροϊδέψει. Πριν από εκείνη τη μέρα, η Κέλσι θεωρούσε την Κάρλιν ως τη θετή της μητέρα, αν όχι την αληθινή της. Πλέον όμως κατάλαβε όχι μόνο ότι δεν είχε μητέρα, αλλά ότι η ηλικιωμένη γυναίκα απαιτούσε και στερούσε.

Δύο μέρες αργότερα, η Κέλσι ξαναπέρασε τα όρια της Κάρλιν, επίτηδες αυτή τη φορά, προσπαθώντας να ξαναβρεί την αγροικία στο δάσος. Όμως, στα μέσα της διαδρομής τα παράτησε και γύρισε πίσω. Η ανυπακοή δεν πρόσφερε ικανοποίηση, αλλά τρόμο· ένιωθε διαρκώς το βλέμμα της Κάρλιν πάνω της. Δεν είχε υπερβεί ποτέ τα όρια και για εκείνη ο απέραντος κόσμος δεν

υπήρχε. Όλες της οι εμπειρίες προέρχονταν από το δάσος γύρω από την αγροικία και είχε μάθει κάθε σπιθαμή του πριν κλείσει τα δέκα της χρόνια. Τώρα όμως, που οι στρατιώτες κινούνταν σε μια μακρινή, δασώδη περιοχή, με την Κέλσι ανάμεσά τους, το κορίτσι χαμογέλασε από μέσα του και αποφάσισε να στρέψει όλη την προσοχή του στην περιοχή που δεν είχε δει ποτέ ξανά. Κινούνταν προς τον Νότο, καταμεσής του δάσους του Ρέντικ, που κάλυπτε εκατοντάδες στρέμματα του βορειοδυτικού τμήματος της χώρας. Το δάσος αποτελούνταν από βελανιδιές του Τερ, με ορισμένα δέντρα δεκαπέντε, ακόμα και δεκαοκτώ μέτρα ψηλά, που οι κορυφές τους δημιουργούσαν έναν πράσινο θόλο πάνω από τα κεφάλια τους. Το έδαφος ήταν καλυμμένο από αραιούς θάμνους, άγνωστους στην Κέλσι. Τα κλαδιά τους της θύμιζαν κάποιες ρίζες με αντισταμινικές ιδιότητες, που ήταν ιδανικές για την παρασκευή καταπλασμάτων. Τα φύλλα τους όμως ήταν μακρύτερα, πράσινα και σγουρά, με αχνές κοκκινωπές ανταύγειες που προειδοποιούσαν ότι μάλλον επρόκειτο για κάποιο δηλητηριώδες είδος σουμάκ. Η Κέλσι προσπαθούσε να αποφύγει την επαφή της φοράδας της με τα φυλλώματα, όμως δεν ήταν πάντα εφικτό: το δάσος πύκνωνε όσο αυξανόταν η κατωφέρεια του εδάφους. Πλέον, είχαν απομακρυνθεί πολύ από το μονοπάτι και έτσι όπως βιάδιζαν πάνω στα ξερά, χρυσαφένια φύλλα των βελανιδιών, η Κέλσι είχε την εντύπωση ότι όλος ο κόσμος μπορούσε να τους ακούσει.

Οι φρουροί είχαν σχηματίσει έναν ρόμβο γύρω της διατηρώντας ίσες αποστάσεις ακόμα και όταν η κλίση του εδάφους απαιτούσε αλλαγή στην ταχύτητα του βηματισμού. Ο Λάζαρος, ο φρουρός με τον κεφαλοθραύστη, βρισκόταν κάπου πίσω της και δεν μπορούσε να τον δει. Στα δεξιά της βρισκόταν ο καχύποπτος φρουρός με την κόκκινη γενειάδα, τον οποίο η Κέλσι παρατηρούσε κρυφά καθώς προχωρούσαν. Το γονίδιο των κόκκινων μαλλιών είχε αρχίσει να φθίνει, και πλέον, τρεις αιώνες μετά το Πέρασμα, τα κόκκινα μαλλιά σπάνιζαν στον πληθυσμό. Η Κάρλιν είχε πει στην Κέλσι ότι σε κάποιες γυναίκες αλλά και σε κάποιους άνδρες άρεσε να βάφουν τα μαλλιά τους κόκκινα, αφού αυτό το σπάνιο

χαρακτηριστικό θεωρούνταν πλέον πολύτιμο. Όμως, έπειτα από μία ώρα προσεκτικής παρατήρησης του φρουρού, η Κέλσι βεβαιώθηκε ότι δίπλα της ίππευε ένας αληθινός κοκκινομάλλης. Καμία βαφή δεν μπορούσε να έχει τόσο καλό αποτέλεσμα. Ο άνδρας φορούσε έναν μικρό χρυσό σταυρό, που αναπηδούσε και έλαμπε σε κάθε βήμα του αλόγου, κάτι που έκανε την Κέλσι να θορυβηθεί. Ο σταυρός αποτελούσε το σύμβολο της Εκκλησίας του Θεού και η Κάρλιν τής είχε τονίσει πολλές φορές ότι δεν έπρεπε να εμπιστεύεται την Εκκλησία και τους ιερείς.

Τον κοκκινομάλλη ακολουθούσε ένας ξανθός που ήταν τόσο ωραίος, ώστε η Κέλσι δεν μπορούσε να συγκρατηθεί και να μην του ρίχνει κρυφές ματιές, παρότι ήταν πολύ μεγάλος για εκείνη· είχε περάσει προ πολλού τα σαράντα. Το πρόσωπό του της θύμιζε τις παλιές ζωγραφιές των αγγέλων της περιόδου πριν από το Πέρασμα, που είχε δει στα βιβλία της Κάρλιν. Και αυτός φαινόταν κουρασμένος· τα μάτια του είχαν χωθεί βαθιά στις κόγχες τους, γεγονός που υποδήλωνε ότι του έλειπε ύπνος. Παρ' όλα αυτά, η εξάντληση τον έκανε ακόμα πιο ωραίο. Άξαφνα, εκείνος πήρε είδηση ότι τον κοιτούσε, και η Κέλσι έστρεψε απότομα το κεφάλι της μπροστά, με τα μάγουλά της κατακόκκινα.

Αριστερά της βρισκόταν ένας ψηλός φρουρός με σκούρα μαλλιά και τεράστιους ώμους. Έδειχνε πολύ απειλητικός. Μπροστά του ίππευε ένας πολύ κοντότερος άνδρας, σχεδόν νάνος, με ανοιχτά καστανά μαλλιά. Η Κέλσι τον παρατήρησε λίγο καλύτερα, γιατί φαινόταν πιο κοντά στην ηλικία της, ίσως και κάτω από τριάντα. Προσπάθησε να κρυφακούσει το όνομά του, όμως κάθε φορά που οι δύο φρουροί μιλούσαν, φρόντιζαν να μιλούν αρκετά χαμηλόφωνα, για να μην τους ακούσει.

Ο Κάρολ, ο αρχηγός, ίππευε στην κορυφή του ρόμβου. Το μόνο που μπορούσε να δει η Κέλσι από εκείνον ήταν ο γκρίζος μανδύας του. Πού και πού γάβγιζε κάποια διαταγή και το άγημα έκανε μια ελαφρά αλλαγή κατεύθυνσης. Ήππευε με μεγάλη αυτοπεποίθηση, χωρίς να αναζητά βοήθεια από κανέναν, και η Κέλσι ήταν βέβαιη ότι θα την πήγαινε εκεί όπου ήθελε να πάει. Η διοικητική ικανότη-

τα ήταν μάλλον απαραίτητο προτέρημα για έναν αρχηγό φρουράς και ο Κάρολ ήταν αυτός που η ίδια χρειαζόταν για να επιβιώσει. Πώς, όμως, θα κατάφερνε να κερδίσει την εμπιστοσύνη αυτών των ανδρών; Το πιθανότερο ήταν ότι τη θεωρούσαν αδύναμη. Ίσως να πίστευαν πως όλες οι γυναίκες είναι αδύναμες.

Ένα γεράκι έκρωξε κάπου πάνω από τα κεφάλια τους και η Κέλσι τράβηξε την κουκούλα της χαμηλά, ως το μέτωπό της. Τα γεράκια ήταν υπέροχα πλάσματα και το κρέας τους πολύ νόστιμο, όμως ο Μπάρτι τής είχε πει ότι στο Μορτμέσνι, ακόμα και στις συνοριακές περιοχές του Τερ, τα γεράκια αποτελούσαν πολύ καλά εκπαιδευμένα φονικά όπλα. Το είχε αναφέρει τυχαία, σαν μια ασήμαντη πληροφορία, αλλά η Κέλσι δεν το ξέχασε ποτέ.

«Νότια, παιδιά!» φώναξε ο Κάρολ και το άγημα έστριψε ξανά. Ο ήλιος χανόταν γρήγορα στον ορίζοντα και ο άνεμος είχε αρχίσει να παγώνει τώρα που σουρούπωνε. Η Κέλσι ήλπιζε να σταματήσουν σύντομα, αλλά προτιμούσε να παγώσει πάνω στη σέλα της παρά να παραπονεθεί. Η εμπιστοσύνη αρχίζει με τον σεβασμό.

«Κανένας ηγεμόνας δεν κατάφερε ποτέ να παραμείνει για καιρό στον θρόνο χωρίς τον σεβασμό των υπηκόων του» της είχε πει αμέτρητες φορές η Κάρλιν. «Όσοι ηγεμόνες επιχειρούν να ελέγξουν έναν απρόθυμο λαό, κυβερνούν το τίποτα και συχνά τα κεφάλια τους καταλήγουν πάνω σε έναν πάσσαλο».

Η συμβουλή του Μπάρτι ήταν ακόμα πιο περιληπτική: «Η θα κερδίσεις τον λαό σου ή θα χάσεις τον θρόνο».

Πολύ ωραία λόγια, τη σοφία των οποίων αναγνώριζε εκείνη τη στιγμή η Κέλσι. Όμως δεν είχε ιδέα τι να κάνει. Πώς θα κατάφερνε να διατάξει κάποιον; *Είμαι δεκαεννιά. Υποτίθεται πως δεν πρέπει να φοβάμαι πια.*

Μα φοβόταν.

Έσφιξε περισσότερο τα χαλινάρια και ευχήθηκε να είχε σκεφτεί να φορέσει τα γάντια της, όμως βιαζόταν να ξεφύγει από τη στιγμή αμηχανίας έξω από την αγροικία. Τώρα, όμως, οι άκρες των δακτύλων της είχαν μουδιάσει και οι παλάμες της ήταν άγριες και κόκκινες από την τριβή με τα χαλινάρια. Προσπάθησε να σκε-

πάσει με τα μανίκια του μανδύα της τις αρθρώσεις των δακτύλων της, και συνέχισε να ιππεύει.

Ύστερα από μία ώρα, ο Κάρολ διέταξε να σταματήσουν. Είχαν φτάσει σε ένα μικρό ξέφωτο, που το περιέβαλλαν βελανιδιές του Τέρλινγκ, μια παχιά συστάδα θάμνων και εκείνο το μυστηριώδες φυτό με τα κόκκινα φύλλα. Η Κέλσι αναρωτήθηκε αν κάποιος από τη φρουρά γνώριζε τι ήταν. Κάθε μονάδα αγήματος διέθετε τουλάχιστον έναν γιατρό και υποτίθεται ότι οι γιατροί γνωρίζουν τα φυτά. Ο Μπάρτι ήταν θεραπευτής κάποτε και, παρότι δεν έπρεπε να διδάσκει βοτανολογία την Κέλσι, εκείνη σύντομα διαπίστωσε ότι κάθε ανακάλυψη ενός ξεχωριστού φυτού μπορούσε εύκολα να στρέψει το θέμα του μαθήματος εκεί.

Οι φρουροί σχημάτισαν κύκλο γύρω από την Κέλσι και περίμεναν τον Κάρολ. Εκείνος κάλπασε προς το μέρος της και κοίταξε το αναψοκοκκινισμένο πρόσωπό της και τα κουρασμένα χέρια της, που κρατούσαν τα χαλινάρια. «Εάν θέλετε, μπορούμε να σταματήσουμε για απόψε, Υψηλοτάτη. Έχουμε προβάδισμα χρόνου».

Με αρκετή προσπάθεια, η Κέλσι άφησε τα χαλινάρια και κατέβασε την κουκούλα της, προσπαθώντας να σταματήσει το κροτάλισμα των δοντιών της. Η φωνή της ακούστηκε τραχιά και τρεμάμενη. «Εμπιστεύομαι την κρίση σας, αρχηγέ. Θα προχωρήσουμε για όσο κρίνετε απαραίτητο».

Ο Κάρολ την κοίταξε και μετά έστρεψε το βλέμμα του προς το ξέφωτο. «Αυτό το σημείο είναι ό,τι πρέπει, αρχόντισσά μου. Έτσι κι αλλιώς, πρέπει να ξυπνήσουμε νωρίς το πρωί, και ήδη ταξιθεύουμε πολλές ώρες».

Οι άνδρες ξεπέξεψαν. Η Κέλσι, πιασμένη και ασυνήθιστη σε τόσο μεγάλες διαδρομές με το άλογο, πήδηξε αδέξια στο έδαφος και παραλίγο να πέσει, όμως έκανε μερικά βήματα και κατάφερε να βρει την ισορροπία της.

«Στήστε τη σκηνή. Έλστον και Κιμπ, φέρτε ξύλα. Οι υπόλοιποι θα αναλάβετε την άμυνα. Μουρν, κυνήγησε κάτι για να φάμε. Λάζαρε, το άλογο της βασίλισσας».

«Θα φροντίσω μόνη μου το άλόγό μου, αρχηγέ».

«Όπως επιθυμείτε, αρχόντισσά μου. Ο Λάζαρος θα σας φέρει ό,τι χρειάζεστε».

Οι στρατιώτες σκόρπισαν για να αναλάβουν τα καθήκοντά τους. Η Κέλσι έσκυψε και άκουσε τη σπονδυλική στήλη της να τρίζει. Οι μηροί της πονούσαν σαν να την είχαν χτυπήσει δυνατά, αλλά δεν είχε σκοπό να τεντώσει τα πόδια της για να ξεπιαστούν μπροστά σ' αυτούς τους άνδρες. Ήταν μεγάλοι, πολύ μεγάλοι σε ηλικία για να τους θεωρεί γοητευτικούς η Κέλσι. Αλλά ήταν άντρες και ξαφνικά ένιωσε άβολα μπροστά τους με έναν τρόπο που δεν είχε νιώσει ποτέ της άβολα μπροστά στον Μπάρι.

Οδήγησε τη φοράδα της σε ένα δέντρο στην άκρη του ξέφωτου και έδεσε τα χαλινάρια σε ένα δέντρο σε χαλαρό κόμπο. Χάιδεψε απαλά τον χρυσαφένιο λαιμό της, όμως το άλογο τίνανε το κεφάλι του και χλιμίντρισε αντιδρώντας στο χάδι της και η Κέλσι την άφησε. «Εντάξει, κορίτσι μου. Απ' ό,τι φαίνεται, πρέπει να κερδίσω και τη δική σου εμπιστοσύνη».

«Υψηλοτάτη;» μούγκρισε κάποιος πίσω της. Η Κέλσι στράφηκε και είδε τον Λάζαρο να στέκεται πίσω της με μια ξύστρα στα χέρια του. Τελικά, δεν ήταν τόσο μεγάλος όσο της είχε φανεί αρχικά. Τα σκούρα μαλλιά του μόλις που άρχιζαν να αραιώνουν, και δεν πρέπει να είχε πολλά χρόνια που έκλεισε τα σαράντα. Το πρόσωπό του, όμως, είχε αρκετές ρυτίδες και η έκφρασή του ήταν σκυθρωπή. Τα χέρια του ήταν γεμάτα ουλές, όμως αυτό που τράβηξε το βλέμμα της ήταν ο κεφαλοθραύστης που είχε περασμένο στη ζώνη του: μια αμβλεία, σιδερένια μπάλα με αγκαθωτές προεξοχές, καθεμία ακονισμένη σε αιχμή. Το τέλειο φονικό όπλο, σκέφτηκε. Ο κεφαλοθραύστης, βέβαια, δεν άξιζε τίποτα χωρίς την αγριότητα του χειρισμού που τον έκανε αποτελεσματικό. Κανονικά, το όπλο θα έπρεπε να την είχε κάνει να παγώσει, όμως την ανακούφισε η παρουσία αυτού του άνδρα, που ήταν προφανές ότι είχε βιώσει ανείπωτη βία κατά το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του. Πήρε την ξύστρα και παρατήρησε ότι εκείνος

δεν σήκωσε στιγμή το βλέμμα του από το έδαφος. «Ευχαριστώ. Υποθέτω πως δεν γνωρίζεις το όνομα της φοράδας».

«Εσείς είστε η βασίλισσα, αρχόντισσά μου. Το όνομά της θα είναι αυτό που εσείς θα επιλέξετε». Το ατάραχο βλέμμα του συναντήθηκε στιγμιαία με το δικό της, όμως αμέσως εκείνος έστρεψε τα μάτια του αλλού.

«Δεν είναι δική μου δουλειά να της δώσω νέο όνομα. Πώς τη λένε;»

«Εσείς θα κάνετε ό,τι θέλετε».

«Το όνομά της, σε παρακαλώ». Η Κέλσι είχε αρχίσει να εκνευρίζεται. Όλοι τους είχαν σχηματίσει πολύ κακή εντύπωση για εκείνη. Γιατί;

«Δεν έχει κανονικό όνομα, αρχόντισσά μου, αλλά εγώ τη φωνάζω Μεί».

«Σε ευχαριστώ. Είναι πολύ όμορφο όνομα».

Ο άνδρας τής γύρισε την πλάτη και άρχισε να απομακρύνεται. Η Κέλσι ανάσανε βαθιά, για να πάρει κουράγιο, και είπε απαλά: «Δεν σου είπα να φύγεις, Λάζαρε».

Εκείνος στράφηκε ανέκφραστος προς το μέρος της. «Με συγχωρείτε. Θέλετε κάτι, αρχόντισσά μου;»

«Γιατί μου έφεραν φοράδα, ενώ όλοι σας ιππεύετε επιβήτορες;»

«Δεν γνωρίζαμε αν ξέρετε ιππασία, αρχόντισσά μου» της απάντησε. Αυτή τη φορά, η ειρωνεία ήταν εμφανής στα λόγια του. «Δεν γνωρίζαμε αν μπορείτε να ελέγξετε έναν επιβήτορα».

Η Κέλσι μισόκλεισε τα μάτια της. «Τι στον διάολο νομίζετε πως έκανα τόσα χρόνια που ζούσα στο δάσος;»

«Ότι παίζατε με κούκλες, αρχόντισσά μου. Ότι μαθαίνατε πώς να φτιάχνετε τα μαλλιά σας. Ίσως να δοκιμάζατε και φορέματα».

«Σου φαίνομαι κανονικό κορίτσι, Λάζαρε;» Η Κέλσι ύψωσε τον τόνο της. Πολλά κεφάλια γύρισαν προς το μέρος τους. «Σου φαίνομαι για γυναίκα που περνάει πολλές ώρες μπροστά στον καθρέφτη;»

«Καθόλου».

Η Κέλσι χαμογέλασε, ένα ψυχρό, βεβιασμένο χαμόγελο. Ο

Μπάρτι και η Κάρλιν δεν είχαν βάλει καθρέφτες στην αγροικία και για πολλά χρόνια η Κέλσι πίστευε πως το έκαναν για να μη γίνεи ματαιόδοξη. Μια μέρα όμως, όταν ήταν δώδεκα, είδε το καθρέφτισμα του προσώπου της στη λιμνούλα που υπήρχε πίσω από την αγροικία, και τότε κατάλαβε πολύ καλά. Ήταν τόσο συνηθισμένη όσο το νερό στο οποίο καθρεφτιζόταν.

«Μπορώ να φύγω, αρχόντισσά μου;»

Τον κοίταξε για μια στιγμή ενόσω σκεφτόταν, και του απάντησε: «Εξαρτάται, Λάζαρε. Έχω έναν σάκο γεμάτο κούκλες και φορέματα για να παίξω. Θέλεις να με χτενίσεις;»

Εκείνος έμεινε ακίνητος. Της ήταν αδύνατον να ερμηνεύσει την έκφραση στα σκούρα μάτια του. Άξαφνα, υποκλίθηκε, με μια υπερβολική κίνηση που παραήταν βαθιά για να είναι ειλικρινής. «Μπορείτε να με φωνάζετε Κεφαλοθραύστη, αρχόντισσά μου. Οι περισσότεροι έτσι με φωνάζουν».

Και με αυτά τα λόγια έφυγε, με τον ανοιχτόχρωμο γκρίζο μανδύα του να χάνεται στις σκιές του σούρουπου. Η Κέλσι θυμήθηκε την ξύστρα που κρατούσε στο χέρι της, και στράφηκε για να περιποιηθεί τη φοράδα της, με το μυαλό της να κάνει τρελές σκέψεις.

Ίσως τους κερδίσει η τόλμη.

Ποτέ δεν πρόκειται να κερδίσεις τον σεβασμό τους.

Θα είσαι τυχερή αν δεν πεθάνεις πριν φτάσεις στο παλάτι.

Ίσως, αλλά κάτι πρέπει να κάνω.

Μιλάς σαν να έχεις επιλογές. Το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να υπακούς σε ό,τι σου λένε.

Είμαι η βασίλισσα. Δεν πρέπει να τους υπακούω εγώ.

Όλες οι βασίλισσες το ίδιο σκέφτονται, μέχρι να πέσει πάνω τους το τσεκούρι.

ΤΟ ΔΕΙΠΝΟ ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΕΛΑΦΙ, ινώδες και μετά βίας βρώσιμο μετά την απομάκρυνσή του από τη φωτιά. Το ζώο μάλλον ήταν πολύ γέρικο. Η Κέλσι είχε δει ελάχιστα πουλιά και σκίους όσο διέσχιζαν το Ρέντικ, μολονότι η βλάστηση ήταν άφθονη απο-

κλείεται να υπήρχε λειψυδρία. Ήθελε να ρωτήσει τους άνδρες για την απουσία ζώων, αλλά φοβήθηκε μήπως το θεωρήσουν ως παράπονο για την ποιότητα του φαγητού. Έτσι, μασούλησε σιωπηλή το σκληρό κρέας, καταβάλλοντας επίσης μεγάλη προσπάθεια να μην κοιτάζει τους άντρες ολόγυρά της και τα όπλα που κρέμονταν από τις ζώνες τους. Οι άνδρες δεν μιλούσαν και η Κέλσι σκέφτηκε ότι η ίδια ήταν υπεύθυνη για τη σιωπή τους, ότι η ίδια εμποδίζει τις διασκεδαστικές συζητήσεις που θα έκαναν αν δεν ήταν εκείνη παρούσα.

Μετά το δείπνο, θυμήθηκε το δώρο της Κάρλιν. Πήρε μια από τις αναμμένες λάμπες που είχαν αφήσει δίπλα από τη φωτιά, και έφυγε για να ψάξει το ένα από τα σακίδια που κρέμονταν από τη σέλα της. Δύο φρουροί, ο Λάζαρος και ο ψηλός άνδρας με τους φαρδιούς ώμους, τον οποίο είχε παρατηρήσει κατά τη διάρκεια της διαδρομής, αποκόπηκαν από την ομάδα και την ακολούθησαν αθόρυβα στον αυτοσχέδιο στάβλο. Ύστερα από τόσα χρόνια μοναξιάς, η Κέλσι αντιλήφθηκε ότι μάλλον δεν θα ξαναζούσε μόνη. Αυτή η σκέψη, που κανονικά θα τη χαροποιούσε, της προκάλεσε ένα σφίξιμο στο στομάχι. Θυμήθηκε ένα Σαββατοκύριακο όταν ήταν επτά ετών, όταν ο Μπάρτι ετοιμαζόταν να φύγει για ένα κοντινό χωριό για να πουλήσει κρέας και γούνες. Εκείνος έκανε αυτό το ταξίδι ανά τρεις-τέσσερις μήνες, όμως αυτή τη φορά η Κέλσι είχε αποφασίσει ότι ήθελε να πάει μαζί του και ότι θα πέθαινε αν δεν την έπαιρνε. Σε ένα έντονο ξέσπασμα θυμού, έπεσε στο χαλί της βιβλιοθήκης και βάλθηκε να χτυπιέται κλαίγοντας και ουρλιάζοντας και κοπανώντας τα πόδια της στο πάτωμα μαινόμενη.

Η Κάρλιν δεν έδειξε καμία ανοχή σε αυτούς τους θεατρινισμούς· προσπάθησε να λογικέψει την Κέλσι, αλλά έπειτα από λίγα λεπτά εξαφανίστηκε στη βιβλιοθήκη. Ο Μπάρτι, όμως, σκούπισε τα μάτια της Κέλσι και την κάθισε στην αγκαλιά του ώσπου τα δάκρυά της στέρεψαν.

«Είσαι πολύτιμη, Κελ» της είπε. «Πολύτιμη όσο το δέρμα και

το χρυσάφι. Αν κάποιος μάθει ότι σε έχουμε εδώ, θα προσπαθήσει να σε κλέψει. Δεν θέλεις να σε κλέψει, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, αλλά αν δεν ξέρουν ότι είμαι εδώ, τότε θα είμαι ολομόναχη» του απάντησε η Κέλσι κλαίγοντας. Το γνώριζε πολύ καλά αυτό· η ίδια η ύπαρξή της ήταν ένα μυστικό και γι' αυτό θα συνέχιζε να ζει μόνη.

Ο Μπάρτι κούνησε το κεφάλι του και χαμογέλασε. «Αυτό είναι αλήθεια, Κελ. Κανείς δεν γνωρίζει ότι είσαι εδώ. Όμως όλος ο κόσμος ξέρει ποια είσαι. Σκέψου το λίγο αυτό. Πώς γίνεται να είσαι μόνη όταν όλος ο κόσμος σε σκέφτεται κάθε μέρα;»

Παρά τα επτά της χρόνια, η Κέλσι βρήκε την απάντηση του ελλιπή, ακόμα και για τα δεδομένα του Μπάρτι. Εκείνη τη στιγμή, η απάντησή του ήταν αρκετή για να στεγνώσει τα δάκρυά της και να κατευνάσει τον θυμό της, όμως τις επόμενες εβδομάδες όσο τη σκεφτόταν τόσο αντιλαμβανόταν τα λάθη των επιχειρημάτων του. Ύστερα από έναν χρόνο όμως, ενώ διάβαζε ένα από τα βιβλία της Κάρλιν, ανακάλυψε τη λέξη που αναζητούσε τόσο καιρό: όχι μόνη, αλλά ανώνυμη. Όλα αυτά τα χρόνια διατηρούσαν την ανωνυμία της, ενώ εκείνη τόσον καιρό πίστευε πως η Κάρλιν –ίσως και ο Μπάρτι– την κρατούσε φυλακισμένη από κακία. Τώρα όμως, με τους δύο ψηλούς άνδρες στο κατόπι της, αναρωτήθηκε μήπως η ανωνυμία της ήταν τελικά ένα δώρο. Κι αν ήταν, τότε αυτό το δώρο το είχε χάσει προ πολλού.

Οι άνδρες θα κοιμούνταν γύρω από τη φωτιά, όμως είχαν στήσει μια σκηνή για την Κέλσι στην άκρη του ξέφωτου, σε απόσταση περίπου πέντε μέτρων. Όταν μπήκε και έκλεισε το άνοιγμα, άκουσε τους δύο άνδρες να παίρνουν θέση έξω από τη σκηνή, ένας σε κάθε πλευρά του ανοίγματος. Και μετά, σιωπή.

Η Κέλσι πέταξε το σακίδιό της στο έδαφος και σκάλισε τα ρούχα της, ώσπου βρήκε έναν φάκελο από περγαμηνή, μία από τις ελάχιστες πολυτέλειες της Κάρλιν. Κάτι κουνήθηκε και γλίστρησε απαλά μέσα στον φάκελο. Κάθισε στο πρόχειρο κρεβάτι της και κοίταξε την επιστολή με την ελπίδα να περιέχει τις απαντήσεις που χρειαζόταν. Την είχαν πάρει από το παλάτι όταν ήταν-δεν

ήταν ενός έτους, και δεν θυμόταν καθόλου τη μητέρα της. Κατά τη διάρκεια όλων των επόμενων ετών, είχε καταφέρει να μάθει λίγες αλλά αρκούντως σκληρές λεπτομέρειες για τη βασίλισσα Ελίσσα: ήταν όμορφη, αντιπαθούσε το διάβασμα και είχε πεθάνει σε ηλικία είκοσι οκτώ ετών. Η Κέλσι δεν γνώριζε πώς είχε πεθάνει, αφού αυτό πάντα αποτελούσε απαγορευμένο θέμα συζήτησης. Κάθε ερώτηση της Κέλσι σχετικά με τη μητέρα της τύγχανε της ίδιας αντίδρασης: η Κάρλιν καμπούριαζε και μουρμούριζε: «Έδωσα μια υπόσχεση». Ίσως, όμως, ό,τι κι αν ήταν αυτό που είχε υποσχεθεί η Κάρλιν, η υπόσχεσή της να έληγε σήμερα. Η Κέλσι κοίταξε τον φάκελο και μετά τον έπιασε και έσπασε τη σφραγίδα της Κάρλιν.

Στα χέρια της προσγειώθηκε ένα μπλε πετράδι που κρεμόταν από μια ασημένια αλυσίδα.

Η Κέλσι έμπλεξε την αλυσίδα στα δάχτυλά της και τη σήκωσε απέναντι στο φως. Ήταν το «δίδυμο» του μενταγιόν που κρεμόταν από τον λαιμό της όλη της τη ζωή: ένα ζαφείρι με παραλληλόγραμμο κόψιμο, περασμένο σε μια λεπτή, σχεδόν αόρατη, ασημένια αλυσίδα. Το ζαφείρι έλαμψε χαρωπά στο λιγοστό φως διαχέοντας γαλαζωπές σκιές μέσα στη σκηνή.

Η Κέλσι έβαλε το χέρι της μέσα στον φάκελο, αναζητώντας κάποιο γράμμα. Τίποτα. Έλεγξε και τις δύο γωνίες. Σήκωσε τον φάκελο, για να τον ελέγξει απέναντι στο φως, και διέκρινε μία λέξη με τον γραφικό χαρακτήρα της Κάρλιν, μισοκρυμμένη από τη σφραγίδα.

Πρόσεχε.

Ένα ξαφνικό ξέσπασμα γέλιου από την κατεύθυνση της φωτιάς την έκανε να αναπηδήσει. Με την καρδιά της να χτυπάει σαν τρελή, αφουγκράστηκε τους φρουρούς που στέκονταν έξω από τη σκηνή της, όμως δεν άκουσε τίποτα.

Έβγαλε το μενταγιόν της και το κράτησε δίπλα στο άλλο. Ήταν όντως πανομοιότυπα, δύο μενταγιόν απόλυτα ίδια σε κάθε τους λεπτομέρεια, ακόμα και στις αλυσίδες. Θα ήταν πολύ εύκολο να τα μπερδέψει κανείς. Η Κέλσι βιάστηκε να φορέσει το δικό της.